

Svajonų
ROMANAI

Aistra

NANCY WARREN

Kuris pirmas?

2,90 Eur 2016 kovas–balandis

Viengunčiai

Knygute.lt

Nancy Warren
(Nenci Voren)

KURIS PIRMAS?

Pirmas trilogijos
"*Viengungiai*"
romanas

Versta iš Nancy Warren, Game On, 2014
© Nancy Warren, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant
teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia for-
ma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

©Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0032-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

- Ei, Dilanai, čiupk gaisrinę žarną, - papokštavo Maksas Varas, kai į Šoniganų šeimos poilsio kambarį buvo iškilmingai įneštas naminis šokoladinis tortas su trisdešimt penkiomis žvakutėmis. Džunė Šonigan soprano užtraukė „Su gimtadieniu“ ir tortas jos rankose šiek tiek kryptelėjo. Dainą pagavo bemaž penkios dešimtys svečių - trisdešimt penktąjį gimtadienį švenčiančio Džunės numylėto sūnaus Adamo Šonigano patys artimiausi draugai ir giminaičiai.

Kokią akimirką Džunei pasirodė, kad Adamas nėra nenustebo - šiaip ar taip, juk jis detektyvas, bet jis nėra nemanė gadinti šventinės nuotaikos.

Koks gražus valingas jo veidas, mąstė ji. Ir ne jai vienai taip atrodo. Matyti pažvelgus į atėjusių viešnių akis. Ne kartą iš jaunesnių moterų buvo girdėjusi, kad Adamas - geidžiausias vyras. Jei jau taip, kodėl jos trisdešimt penkerių metų sūnus vis dar vienišas?

Kai Adamas užpūtė visas žvakutes, Džunė išdalijo torto gabalėlius, šakutes ir visų paprašė tylos, rankos mostu parodė savo vyrui Denisui,

kad užgesintų šviesas ir įjungtų vaizdo grotuvą.

- Ne, tik ne tai, ne, - sumurmėjo Adamas, kai nušvito didžiulis televizoriaus ekranas. O dabar jau jis tikrai nustebo, - su pasitenkinimu pagalvojo Džunė, kai ekrane pasirodė jos pirmąja vaizdo kamera prieš trisdešimt metų namie susukto filmo pirmieji kadrai.

Džunės galiniame kiemelyje prie iškylių stalo sėdi trys pūstažandžiai garstyčiomis išsiterlioję lūpas berniukai ir šlamščia dešrainius su skrudintomis bulvytėmis. Ji, matyt, numanė, kad jie bent jau kelias minutes pasėdės ramiai, tad čiupo naująją vaizdo kamerą ir ėmė filmuoti. Buvo jau penkiamečiai, tad, aišku, jų nestebino, kad tėvai nuolat sekioja juos su vaizdo kameromis rankose, todėl nė akimis nemirktelėjo.

Džunė klausia:

- Adamai, kiek tau dabar metų?

- Penkeri, - atsako jis ir žvelgia į kamerą, lyg už jos stovėtų nelabai nuovoki moteriškė.

- O kuo norėtum būti užaugęs? - teiraujasi ji.

- Noriu būti policininku, - atsako jis, nardindamas dešrainį į kečupą ir brukdamas jį į burną. Net tada buvo didelių mėlynų akių ir labai

panašus į tėvą. Tada pilna burna sužlebena: -
Kaip tėtis.

- Ak, - vienbalsiai atsiduso svečiai poilsio kambaryje.

- O tu, Dilanai? - klausia Džunė greta sūnaus sėdinčio strazdanoto berniuko, lyg atsakymas nebūtų aiškus iš to, ką jis užsimaukšlinęs sau ant galvos.

Tas paliečia delnu raudoną plastikinį ugniagesio šalną, kurį, ko gero, vargiai ar kada nu-siima, ir sako:

- Ugniagesiu, - Dilanas aukštesnis nei kiti berniukai ir iš visų drąsiausias. Džunė nė kiek nenustebo, kai prieš ket-verius metus jam bu-vo pareikšta padėka už narsą per gaisrą iš griūnančio pastato išgelbėjus jauną moterį.

- Čia tai bent, - šūktelėjo vienas iš svečių. -
Kaip gali penkiametis pasirinkti profesiją?

- O tu, Maksai? - klausia Džunė paties ma-žiausiojo. Penkiametis Maksas Varas beveik nesiskyrė nuo sulaukusiojo trisdešimt penke-rių. Buvo gražus, tamsaus pietietiško gymio, tvarkingai susegiotais be jokios maisto dėme-lės marškinėliais - priešingai nei kitų dviejų. Valgė tvarkingai, niekada nepamiršdavo man-dagiai paprašyti ir padėkoti.

- Noriu būti astronautu.

- Arba milijonieriumi, - šūktelėjo Dilanas. Vėsi svečiai nusijuokė, o Džunė nenuleido nuo Makso akių. Tas šyptelėjo, o ji pagalvojo, kad nedaugelis žino, kaip jam pikta, kad vaikystėje persirgtas ausų uždegimas taip pakenkė jo klausai, jog jam neteko tapti nei astronautu, nei pagaliau komercinių lėktuvų pilotu.

Bet ekrane 1983-iaisiais dar viskas įmanoma. Berniukai nuostabūs, o Džunė linkusi papiršliauti:

- O kurią norėtum vesti, Adamai?

Kilo juokas, kažkas šūktelėjo:

- Taigi, Adamai, kurią ketini vesti? - ir tai beveik nustelbė vaikišką balselį. Ekrane jis šypteli ir jai atsako: - Princesę Dianą.

- Ji ištekėjusi, kvaily, - paaiškina jam Dilanas. Tada nė neklaustas priduria: - Aš vesiu Kseną, karingąją princesę.

- O tu, Maksai?

Tas rimtai atsako:

- Vesiu, kai užaugsiu.

Ji sustabdė filmą ir, svečiams pamažu įsilinksminant, priėjo prie vyro, kuris ją apkabino.

- Mirusi princesė, komiksų herojė ir berniukų

kas, laukiantis, kol užaugs. Nėra ko stebėtis, kad jie vis dar nevedę.

- Viskas savo laiku, mieloji, - tarė Denisas ir pakštelėjo jai į viršugalvį.

- Jiems po trisdešimt penkerius - ko jie laukia? Kol dar visai nepasenau ir galiu nulaikyti kamerą, norėčiau nufilmuoti anūkus, sėdinčius prie iškylų stalo.

Lyg atsakydami į šį klausimą, trys vyrai, vis dar geriausi draugai, tvirti, žavūs ir brangūs Džunei, lyg visi trys būtų jos vaikai, pradėjo lažybas, kurių sudėtingas taisyklės tesuprato tik jie patys. Bet Džunė lyg ir numanė, kurlink tai veda.

- O ne, Denisai, ar tik jie nesilažina, kuris ilgiau išliks nevedęs?

Ji nusiminė, kai jos vyras pritardamas linktelėjo galva, o trys vyrai susidaužė alaus buteliais.

- Už ištvermingiausią viengungį.

- Negaliu, - tarė į mikrofoną ant pakylos stovintis vyras. Jo nesėkmės pripažinimas nuaidėjo tuščioje žiūrovų salėje, o jis, urgztelėjęs iš nusivylimo, atstūmė mikrofoną į šalį, žengė porą laiptelių žemyn ir dribtelėjo į kėdę šalia

Serenos Long. Laimei, ji buvo vienintelė jo klausytoja.

Savo pirmąjį užsiėmimą su Markusu Lemingu ji nutarė vykdyti jo naujajame kompiuterinių žaidimų imperijos centre Hanteryje, Vašingtono valstijoje.

- Ką gi, - ramiai tarė ji. - Negalite. Negalite viešai kreiptis į savo galimus akcininkus. Ką norite tuo pasakyti?

Markusas nusibraukė ranka nuo kaktos lipnų prakaitą. Užuot atsakęs į klausimą, šis dvidešimt šešerių metų generalinis direktorius pripažino:

- Mano turtas šimto tūkstančių milijonų dolerių vertės. Esu tikras kompiuterių genijus. O stovėdamas čia jaučiu, kad tuojau imsiu vemti.

- Suprantu. Ir dėl to pasamdėte mane, - jai patiko dirbti ugdymo vadove, puikiai sekėsi. - Noriu, kad įsijaustumėte į savo baimę.

Jis dėbtelėjo į ją.

- Nagi, pabandykite. Pajuskite baimės pliūpsnį, jos nežabotą jėgą. Tada paverskime ją mums palankiu jauduliu. Turite puikią interneto svetainę, sėkmės formulę. Niekam kitam nepavyks parduoti geriau nei jums.

- O kaipgi. Internetu. Galiu parašyti kuo pui-

kiausią elektroninį laišką. Ko dar reikia tiems mano atsakingiems darbuotojams?

Ji nusijuokė, nors suprato, kad jam ne juokai galvoje. Pagal streso skalę kai kurių žmonių baimė viešai kalbėti pranoksta jų mirties baimę. Ir jai jie dėl to patiko. Jie krovė jai turtus.

- Patikinu, kad jei praktikuositės ir atliksite mano skirtas užduotis, po mėnesio galėsite pasakyti šią kalbą. Nepažadu, kad mėgausitės ją sakydamas, bet bendrausite su auditorija ir jums seksis.

- Esate tikra?

- Taip.

- Jūs tokia gera specialistė?

Ji jam šyptelėjo.

- Taip.

- Neįstengiu pasakyti kalbos, kai klausosi vienas žmogus. Kaip man gali pavykti, kai klausysis šimtai, o dar milijonams bus transliuojama visuomenės informavimo kanalais?

- Pradėsime nuo paprastų dalykų. Gal dar nesate pasiruošęs prabilti per mikrofoną pilnai žiūrovų salei. Atnešiu jums vandens. O tada, sėdėdamas šalia manęs, perskaitysite savo kalbą.

- Tas, kuris ją man rašė, perspėjo, kad skai-

tyti ją nėra gera mintis.

- Kaip jau sakiau, pradėsime nuo paprastų dalykų.

Baigiantis užsiėmimui, kai Markusas perskaitė jai savo kalbą, jo nebepykino, jis nebeprieštaravo ir nebealpėjo. Pradžia buvo nebloga.

Serena buvo viena profesionaliausių savo srities specialistų, ji skatino tarnautojus geriau atlikti savo pareigas, padėjo išskirtinėms žvaigždėms kovoti su jų demonais ir įveikti visas pasitaikančias kliūtis - auditorijos baime, suvaldyti klausytojus, siekti užsibrėžtų tikslų. Buvo ir stambi verslininkė, ir psichologė, ir, kaip vienas klientas ją pavadino, dar ir burtininkė. Dėl paskutinio apibūdinimo nebuvo visiškai tikra, bet jautė turinti įgimtų gebėjimų, kurie kartais pačią stebino, kai pavykdavo padaryti tai, kas iš tiesų neįmanoma.

Kai spragtelėjusi atšoko jos automobilio durelių spynelė, ji pamatė telefono ekrane Makso Varo vardą ir nedelsdama atsiliepė į jo skambutį.

- Maksai, - su malonumu ištarė jo vardą. - Kaip tau sekasi?

- Geriau nėra nebūna, - jis negaišo nei savo, nei jos laiko, todėlėjo tiesiai prie esmės. -

Man reikia paslaugos.

Jiedu susipažino Bostone, kur abu įgijo verslo administravimo magistro laipsnį, ji vadovavimo personalui, o jis astrofizikos ir dar keletą kitų sričių. Maksas buvo pirmoji jos kaip ugdymo vadovės sėkmė. Kol nepadėjo jam pakreipti gyvenimo kita linkme ir nesuvokė, kad gali šitaip padėti kitiems, ji nesuprato, kad toks gali būti jos darbas.

Nuo tada jie tapo draugais, Maksas atsiuntė jai keletą jos geriausių klientų. Jei kuriam prireikė paslaugos, abu žinojo, kad ją gaus.

- Kas nutiko?

- Žinai, kad žaidžiu mėgėjų ledo ritulį.

- Taip.

- Mūsų centro puolėjas nepakelia įtampos. Šiaip puikus žaidėjas, bet per čempionatus lyg sustingęs.

- Auditorijos baimė, - diagnozavo ji.

- Suprantu. Bet neturime kuo jį pakeisti. Jis pats geriausias žaidėjas, be to, mano artimiausias draugas. Noriu, kad su juo padirbėtum, kad jam praeitų tas nerimas.

- Nesu sporto psichologijos konsultantė.

- Serena, panorėjusi galėtum įtikinti Bilą Geitšą žaisti Nacionalinėje krepšinio lygoje.

- Supratau. Bet sportas ne visai mano sritis.

- Paklausk, padarykime štai kaip. Neimk užmokesčio ir niekas neturės jokių priekaištų.

Kaip visada ji dabar užsivertusi darbais, ką tik atsisakė savo srities mokamo darbo su verslininku, o dabar svarsto galimybę dirbti su sportininku visai be užmokesčio? Jei prašytų kas kitas, ne Maksas...

- Apie ledo ritulį neturiu nė menkiausio supratimo, - įspėjo ji.

- Tau nereikia numanyti apie ledo ritulį. Jo bėda nesusijusi su lazdos valdymo įgūdžiais. Jis negali atsikratyti įtampos. Niekas negali geriau padėti siekti sėkmės nei tu.

- Tikiuosi, jam motyvacijos netrūksta.

- Adamas Šoniganas trokšta padirbėti su tavimi, - užtik-rino jis. - Nekantrauju šįvakar po rungtynių pranešti jam puikią žinią.

Adamui patiko ledo ritulys. Ištisią dieną nekėlęs kojos iš nuovados net išgerti kavos ir ką tik sužinojęs, jog jo keletą mėnesių rinkti įrodymai, kad nužudymo byla būtų pradėta nagrinėti teisme, buvo atmesti kaip nepakankami, be to, dar apšauktas moters, kuri buvo įsitikinusi, kad jos mokami mokesčiai suteikia jai

teisę pranešti apie dingusį šunį kaip apie dingusį asmenį, džiaugėsi žengias ant ledo.

Girdint, kaip pačiūžų geležtės raižo šaltą, lygų ringo aikštės ledą, išsisklaidė visos blogos mintys. Su lazda rankoje ir rituliu prieš akis bent jau porą valandų jautė galintis valdyti lemtį.

Jis, Maksas ir Dilanas žaidžia kartu nuo tada, kai juos dar pirmokus tėvai užrašė į ledo ritualio būrelį. Nė vienas nebuvo metęs šio žaidimo ir dabar jie žaidžia Skubios pagalbos tarnybų lygoje. Dauguma žaidėjų policininkai ir ugniagesiai, bet yra ir keletas greitosios pagalbos darbuotojų. Maksas nelabai atitiko reikalavimus, nes buvo ugniagesys savanoris, bet jis nupirko uniformas ir „Hanterio viesulai“ nebe-prieštaravo.

Paprastai jie treniruodavosi kartą per savaitę ir pradėdavo penktą arba pusę šešių iš ryto, kas savaitę sužaisdavo po vienerias rungtynes, bet artinosi atkrintamosios varžybos, dėl to jie ėmė dažniau treniruotis ir tai davė rezultatų. Rungtyniaudami su „Kelių plėšikais“ trečiojo kėlinio pabaigoje buvo išsiveržę į priekį su rezultatu 3:2. Adamas buvo centro puolėjas. Dilanas ir Maksas krašto puolėjai, jautėsi lyg svajonių trejetas....